

* * *

Минаха осемъ тежки години.

Семето, посѣяно отъ Караджата поникна и даде обиленъ плодъ.

Пакъ гърмѣха низамитѣ и башибозукътъ. Пакъ ехтѣха снаряди. Въ

ПОБЕДА

Бѣ нощъ. На Царевецъ гранитенъ, разтворилъ приказно гнѣздо — мълчаха въ сѣненъ здрачъ стенитѣ на Калояновия домъ.

Разливаше се медна пѣсенъ — звѣнѣше Янтра въ самота, и прѣскаше се мирисъ прѣсенъ на свежи цѣвнали цвѣтя.

А предъ трапеза вѣвъ палата, въ богато украсенъ салонъ — наредъ съ боляритѣ си знатни седѣше Калоянъ на тронъ.

Дрѣновския манастиръ, прислонени до единъ прозорецъ, стреляха двама решителни мъже. Единиятъ бѣше попъ Василъ Недѣлчовъ, а другиятъ — неговиятъ гостъ отъ 1868 година — Бачо Киро.

Когато борбата бѣше най-силна, попъ Василъ ахна и се отпусна на страна.

Бачо Киро се наведе надъ него

— Раниха ли те, отче?

— Нищо, нищо, даскале! Нали помнишъ думитѣ на Караджата? За свободата на България никоя рана не боли.

Змей Горянинъ

Вѣвъ този часъ тържественъ, веселъ и съ вѣра свѣтла озаренъ, — отвѣнъ съсъ шепотъ се разнесе гласа на пѣтникъ запѣхтѣнъ. И влѣзе въ залата просторна войникъ замисленъ и смиренъ, — съ привѣтъ се поклони покорно, слова изрече съкрушенъ:

— Царю, простете, че смущавамъ победното ви праздненство, ала отново закипява война за власть и първенство!